

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Γράφει ο Δημήτριος Καλογερόπουλος

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Η κυρία, η απλώς μαντάμ, όπως την φώναζαν οι πελάτες της, Ξανθίππη Καραγιάννη, ήταν πολύ γνωστή στο κοινό της πιάτσας στην Αντίς Αμπέμπα, διότι ήταν η μόνη γυναίκα που για περισσότερο από σαράντα χρόνια είχε το καφενείο της στην καρδιά της πόλης... ένα παραδοσιακού τύπου καφέ με επικλινείς στρογγυλές ξύλινες καρέκλες και τραπεζάκια,

και την μεγάλη ιταλική μηχανή του καφέ εσπρέσο faema στημένη πλάγια στο πάγκο...πίσω από το μπαρ ήταν τα μπιλιάρδα και η αίθουσα του πιγκ πονγκ. Ήταν γνωστή η κα Καραγιάννη στους πελάτες της αρχικά ως μαντάμ

και αργότερα όταν είχε πλέον γεράσει, ως " μαμά " ιμαμα στα Αιθιοπικά. Ήταν μια πολύ δυναμική κυρία, ακαταπρόνοητη. Ανοίγε το καφενείο της στις 7 το πρωί και το έκλεινε γύρω στις 10 το βράδυ όταν έφευγε κι ο τελευταίος πελάτης.

Η κυρία Καραγιάννη ήταν επίσης γνωστή για τα περίφημα γιαούρτια που έφτιαχνε σε ποτήρια " τα γκρικ ουργκκο", ελληνικά γιαούρτια που ήταν αραδιασμένα στο πάγκο και επίσης για τα σάντουιτς με κεφτέδες.

Η αξιέπαινη αυτή κυρία μεγάλωσε μόνη της 4 κορίτσια και δύο αγόρια διότι έμεινε χήρα σε νεαρά ηλικία.

Ο μεγαλύτερος από τους γιους της, ο Κλεάνθης, ήταν πολύ καλός μου φίλος, γνωστός ειδικά στο ποδόσφαιρο του Ολυμπιακού, όπου έπαιζε από την ηλικία των 16, για πάνω από 18 χρόνια, συμμετέχοντας σχεδόν σε όλες τις ομάδες του συλλόγου.. ευχάριστος τύπος, καλοσυνάτος, ο αγαπητός σε όλους " Κλανφε" όπως τον φώναζαν οι ντόπιοι...

Ο μικρότερος αδελφός του, ο Παύλος, ήταν μια ξεχωριστή και αξέχαστη φυσιογνωμία με τον οποίο θα ασχοληθώ και είναι το παρόν μας θέμα. Γνωστότατος διότι ήταν αεικίνητος και έχωνε την μύτη του παντού, μεγάλο πειραχτήρι.

Σπάνια υπήρχε άνθρωπος στην πιάτσα που δεν τον ήξερε.

Είχε δε πολλά παρατσούκλια διότι ήταν παχύς με τα οποία τον πείραζαν, εξ αποστάσεως βέβαια, διότι ήταν δυνατός σαν ταύρος και δεν τολμούσαν να ρθουν κοντά του μην τις φάνε.

Ο Παύλος, παρόλο που ήταν παχύς, ήταν μυώδης και πολύ ευκίνητος.. Θύμιζε για μας τους παλιούς τον γνωστό κωμικό του κινηματογράφου Lou Costello, που έκανε τα πάντα μέχρι ακροβατικά. Παρά το βάρος του...

ήταν από τους πρώτους στους διαγωνισμούς χορού που γίνονταν τότε, παίρνοντας βραβεία ειδικά στο ροκ εν ρολ στον σύλλογό μας και στην ιταλική Γιουβέντους.

Έπαιζε μπάσκετ, τερματοφύλακας στο ποδόσφαιρο, πιγκ πονγκ και πολύ καλό μπιλιάρδο..

Εκτός από τα αθλητικά του προσόντα, είχε και καλλιτεχνικές τάσεις που εκδηλώθηκαν αργότερα όταν άρχισε να δουλεύει σε κινηματογράφους, ως βοηθός σε διάφορα πόστα... Ξεκίνησε από το σινεμά Impero, μετά πήγε στο σινεμά Ethiopia.

Η εξέλιξη του ήταν γρήγορη.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα ανέλαβε διευθυντής στο νεόκτιστο πολυτελή κινηματογράφο Ambassador...

Εκεί έκανε όλες τις δουλειές μέχρι και ζωγράφιζε τα πόστερ των έργων, όταν αργούσαν να έρθουν οι αφίσες με τα φιλμ, που ήταν ένα σύνηθες φαινόμενο. Πολλές φορές τον έβλεπες ανεβασμένο στα σκαλιά με το πινέλο στο χέρι να ζωγραφίζει στα θεόρατα πανό. Ο Παύλος ήταν και δραστήριος επιχειρηματίας ... παράλληλα είχε ανοίξει σινεμά στην πόλη της Αντάμα μια ανερχόμενη πόλη και σκεφτόταν να ανοίξει και ένα δεύτερο. Αλλά " άλλαι μεν βουλαι ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει " κι αυτός που κέλευε σ' αυτή την περίπτωση ήταν η χούντα που ανέτρεψε τα πάντα για αυτόν και για όλους μας.

Με την φυγή όλων των ξένων προσπάθησε να το σκάσει με το τραίνο για το Τζιμπουτ, αλλά δυστυχώς τον συνέλαβαν και έμεινε ένα χρονικό διάστημα στην φυλακή... Επειδή ήταν γνωστός στην πιάτσα και είχε γνωριμίες,

μιλούσε δε άπταιστα τα αιθιοπικά και δη και την αργκό και είχε συμπάθειες, τον άφησαν μετά λίγο καιρό ελεύθερο και έφυγε λίγο αργότερα με τις εθνικοποιήσεις για την Ελλάδα...

Φίλος και κουμπάρος του ήταν ο πολύ γνωστός σε μας εκδότης του περίφημου ηλεκτρονικού μαγκαζίν'ο Αναγνώστης www.apagnostis.au ο Νικόλαος Μωραϊτης, ο οποίος μου έλεγε τις φάρσες που σκάρωνε στους φίλους του

που χρειάζεται ένα ολόκληρο βιβλίο να χωρέσουν.

Ο αγαπητός μας Παύλος φτάνοντας στην Αθήνα με την οικογένειά του άνοιξε ένα συνοικιακό σουπερμάρκετ στην λεωφόρο Αλεξάνδρας...

Δυστυχώς πριν μερικά χρόνια έφυγε από κοντά μας, αλλά παρέμεινε η φυσιογνωμία του στην μνήμη όσων τον γνώριζαν ως μια από τις πιο γραφικές μορφές της παροικίας μας.